

12. AKIK JÖTTEK A NAGY NYOMORÚSÁGBÓL

Jel. 7,4-17.

I. Elpecsételve Izráel fiainak nemzetségéből

Az elpecsételéssel kapcsolatos látomását két részletben kapta az apostol. Az első látomás színtere a Föld az első nyolc versben. „*láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva*” (1. vers). A második látomás színtere a Menny, az Isten trónja körüli terület. Azután viszont, a kilencedik verstől kezdődően, már a Mennybe irányul a tekintete, és olyanokat láthat, akik „*a királyiszek előtt és a Bárány előtt állnak*” (9. vers).

A látomás első részében mindent jelképesen kell érteni, lásd az alábbi felsorolásban.

Négy angyal	Nemcsak négy angyal végzi a szelek visszatartásának munkáját.
A Föld négy szegletén állnak	A földnek ez a négy szeglete a négy égtájat jelképezi, ezért ez a meghatározás az egész földre kiható tevékenységre utal.
A szél	Háborúk, felkelések, politikai forrongások jelképe.
Napkelet felől jövő angyal	Az 1844 utáni adventmozgalmat jelképezi, amely a harmadik angyal üzenetét hirdette az egész világnak.
A pecsét	Ezt a pecsétet ezen kor jelenvaló igazságának az a pontja képezi, amelynek elfogadása, és az általa való megszentelődés egy népet különít el a világtól. Ez a negyedik parancsolat szombatja.
Elpecsételés a homlokon	A homlok az értelem és a gondolkodás jelképe. Ezek az emberek belső meggyőződés alapján engedelmeskednek a negyedik parancsolatnak.
Elpecsételtek száma 144.000.	A negyedik parancsolat iránti hűség az Atya nevét helyezi az elpecsételtek homlokára, vagyis az Atya jelleme és természete válik láthatóvá rajtuk. Nem tekinthető valóságos számnak: Mivel 1844-től az elpecsételtek serege a többi próféciaik szerint jóval több, mint 144.000. Mivel olyan kinyilatkoztatás sorozatban lett kijelentve, ahol minden kinyilatkoztatást

jelképesen kell érteni.

Izráel fiainak nemzetségéből Jákob 12 fia egy-egy jellemcsoportot határoz meg. Jelképes jelentését erősíti az a tény is, hogy minden törzsből egyformán pecsétel el az angyal.

A 12 a teljesség száma a Bibliában.

12 törzs képezte az egész Izráelt

12 apostol lett kiválasztva a lelki Izráel pátriárkájaként.

Minden törzsből 12.000

12 hónap képezte az egész évet, stb.

Ez azt jelenti, hogy a Menny által kijelölt határokon belül, a teljesség lesz elpecsételve. Mindenki, aki ezt a szintet elérte.

János felsorolása jelképesen használja Izráel fiainak a neveit is. Abban a történelmi korban, amikor ez a kinyilatkoztatás történik, már megváltozott az Izráel fiaihoz való tartozás kritériuma. *„Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.”* (Róma 2,28-29.). *„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.”* (Gal. 3,26-29.). Ellenkező esetben léteznie kellene Izráel 12 törzsének, de csak abban a felsorolásban, ahogyan ez a prófécia megemlékezik róluk. Izráel 10 törzse azonban a babiloni fogság idején szét lett szórva a pogány népek közé, és ezzel gyakorlatilag szinte megszűntek önálló törzsként létezni. Jézus idejében már nem volt ismeretes a 12 törzs szerinti felosztás.

Jákob 12 fia egy-egy jellemcsoportot határoz meg. Ha összehasonlítást teszünk Jákob és Mózes áldásmondása között, akkor a következőkre figyelhetünk: (lásd: 1Móz. 49. fej. - 5Móz. 33. fej.). Jákob minden fiának terhelte az életét valamilyen bűn, amely kihatott az utódokra is. Viszont majdnem mindegyik fiúnak megváltozott az élete a bűnnel való szembefordulás eredményeként. Isten viszont nem az elkövetett bűnök alapján ítélte meg Jákob fiait, hanem a megbánt, a beismert, és az elhagyott bűnök alapján. Ebből következően az elpecsételtek Jákob családjához hasonlóan, szintén különböző jellemű emberekből tevődnek össze. A többi emberekhez hasonlóan ők is bűnös emberek voltak. Jákob fiaihoz hasonlóan azonban ők is megragadták az Isten kegyelmét, és győztek minden bűn, büszkeség,

önzés és a világ szeretete fölött, ezért Isten az üdvözítő kegyelmét terjesztette ki fölénk.

Jákob fiainak felsorolása az elpecsételéssel kapcsolatban nem azonos az ószövetségi felsorolással. Jákob még halála előtt fiaivá fogadta József két fiát, Manasét és Efraimot. *„Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet, és az én atyáimnak, Ábrahámnak és Izsáknak nevét”* (1Móz. 48,16.). Mivel pedig Jákob befogadta József fiait is a saját családjába, ezért Józsefnek még egy részt adott örökségként az atyák földjén: *„Én pedig adok neked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett”* (1Móz. 48,22.).

Isten azonban nem találta méltónak Izráel fiai közül Efraimot és Dánt, a mennyei Kánaánban való örökség elnyerésére. Efraim és Dán, Isten minden intése és figyelmeztetése ellenére megmaradt bűnében, sőt mindig mélyebbre süllyedt. Jeroboám, aki Efraim törzséből való volt, *„Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus”* (1Kir. 11,26/a.), rettenetes bűnöket követett el, és bűnbe vezette egész Izráelt. *„Tanácsot tartván azért a király, csináltatott két arany borjút, és monda nékik: Sok néktek Jeruzsálembé felmentetek: Ímhol vannak a te isteneid, óh Izráel, akik téged kihoztak Egyiptomnak földéből. És az egyiket helyezteté Bételbe, a másikat pedig Dánba. És e dolog nagy bűnnek lett az okozója, mert a nép felment az egyik elé egészen Dánig. Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljából, akik nem voltak a Lévi fiai közül.”* (1Kir. 12,28-31.). Hóseás próféta kinyilatkoztatásából pedig azt érthetjük meg, hogy Isten végül miért juttatta Efraimot arra a végzetes sorsra, hogy az elpecsételtekkel kapcsolatos felsorolásban az ő neve már nem is szerepel. *„Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!”* (Hós. 4,17.). *„Most is csak sokasítják bűneiket, és csinálnak maguknak öntött képeket az ezüstjükből, bálványokat az eszük szerint. Képfaragók csinálmánya mindaz! Róluk mondják: Emberek, akik áldoznak, borjúkat csókolnak! Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő, és mint a harmat, amely korán eltűnik; mint a szérűről elsodort polyva, és mint a kéménynek füstje.”* (Hós. 13,2-3.).

Dán rendkívüli képességet kapott Istentől, Izráel bírása is lehetett volna ezzel a képesítéssel: *„Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége”* (1Móz. 49,16.). A gyors és éleslátó ítélőképességét azonban gonosz és alattomos szándékának végrehajtásához használta fel. *„Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik”* (1Móz. 49,17.). Az alattomos és gyilkos nyelv a leggonoszabb dolog Isten szemében. *„Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! A nyelv is tűz, a gonosszágnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától. Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízieké megszeliíthető, és meg is szelídítettett az emberi természet által: De a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg;*

fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.” (Jak. 3,5-8.). A nyelv bűne teljesen alkalmatlanná tesz a mennyei örökségre. „Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak.” (Zsolt. 15,1-3.). A zsoltárosnak ezek a szavai teljesen összecsengenek János kinyilatkoztatásával, hiszen ott is az a kérdés merült fel, hogy „ki állhat meg?” (6,17.) az Isten előtt. Isten azonban nagyon határozottan akar válaszolni erre a felmerülő kérdésre. „A család szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. Aki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem azt.” (Zsolt. 101,4-5/a.).

II. Akik megállhatnak az Isten előtt

Arra a kérdésre, hogy Jézus dicsősége előtt „ki állhat meg?”, János apostol két részletben kap választ. A látomás első részében arról kap kinyilatkoztatást, hogy amikor Jézus dicsőséges megjelenése bekövetkezik, akkor a földön élő emberek között kik lehetnek azok, akik megállhatnak Isten előtt. Vagyis azt a választ kapja, hogy a mi Istenünk szolgálói, az elpecsételt 144.000 lesz azoknak serege, akik megállhatnak.

A látomás második részében viszont már nem ugyanott, nem a földön folytatódik a látomás, hanem a Mennybe pillanthat be az apostol. A látomás színtere ugyanaz, mint a hétpecsétetes könyv felnyitásakor, amiből ismét következtethetünk arra, hogy ez a látomás egy kiegészítő részét képezi az előzőnek. Láthatja a királyiszékben ülő Királyt, a Bárányt, az angyalok sokaságát, a véneket, és a négy lelkes lényt. A királyiszék előtt viszont most az üdvözültek seregét is láthatja, akik méltóvá tettek arra, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt. Láthatja a megszámlálhatatlan sokaságot, akik Ádámtól a kegyelemidő lezárásáig a megváltás részesei lettek. Lát azonban egy különálló csoportot is, akiről azt a kinyilatkoztatást kapja, hogy ezek a nagy nyomorúságból jöttek. „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (14. vers).

Egyes próféciamagyarázók a kilencedik versben bemutatott nagy sokaságot a 144.000-rel azonosítják. Azonosításuk alapjaként a fehér ruhát említik, mivel mindkét esetben úgy mutatja be János őket, mint akik fehér ruhában állnak az Isten trónja előtt. Akik azonos csoportnak tekintik a két bemutatásban lévőket, azok szerint a kinyilatkoztatás ezzel erősíti meg azt, hogy az elpecsételték száma jelképes, a valóságban azonban egy megszámlálhatatlan sokaság. A következőkben szeretném felsorolni azokat az érveket, amelyek arra utalnak, hogy nem egy, hanem két csoportról van szó a bemutatásban.

A látomás körülményei és színtere arra utalnak, hogy az üdvözültek teljes seregét szemlélheti az apostol, ahogy azok az Isten trónja előtt állnak. Ellen White ugyanezt az eseményt szemlélve fel is sorolja a különböző csoportokat, egymástól

megkülönböztetve őket, ahogy Isten trónja körül felsorakoznak. Az egyik csoportban szemléli a 144.000-t, akik tisztelték Isten törvényét, és akik egy hitetlen világ közepette a keresztény jellem tökéletességére jutottak. Egy másik csoportot pedig a megszámlálhatatlan sokasággal azonosít, vagyis nem tekinti őket ugyanannak a csoportnak.

„A trónhoz legközelebb azok állnak, akik egykor Sátán ügyéért buzgólkodtak, de aztán tűzből kikapott üszöggént mélységes, lelkes odaszentelődéssel követték Megváltójukat. Majd azok következnek, akiknek jelleme a hazug és hitetlen környezetben jutott el a keresztény tökéletességre, akik tisztelték Isten törvényét, amikor a keresztény világ érvénytelennek mondta, és azok az embermilliók, akik a korszakok hosszú során mártírként szenvedtek hitükért. Mögöttük pedig a „nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből... a trón előtt és a Bárány előtt...fehér ruhába öltözve és az ő kezeikben pálmaágak.” (EGW: NK 590,3.)

Szükségesnek tartom megemlíteni azt is, hogy a megszámlálhatatlan sokaságot szemlélve, János apostolnak nem volt szüksége felvilágosításra, hogy kik azok, és honnét jöttek. Magától értetődő volt előtte, hogy ez a sereg csak a minden korból és népből való üdvözültek serege lehet. Ha a 144.000 azonos lenne a nagy sokasággal, akkor a vén kérdésére az apostol azonnal adhatott volna választ, a kilencedik versben lévő tények alapján. Arról a csoportról azonban, akiről a vén kérdezte, nem tudta, hogy „kik és honnét jöttek”. Későbbi látomásaiban azonban már minden esetben teljes határozottsággal ismeri fel, és azonosítja be őket, de még véletlenül sem nevezi őket úgy, hogy ezek a megszámlálhatatlan sokaság, hanem minden esetben száznegyvennégyezernek nevezi őket: „Láttam, és ímé egy Bárány állt Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren” (14,1.). „Láttam... azokat, akik diadalmaskodnak a fenevadon és az ő képén, és bélyegén, és az ő nevének számán, láttam állani az üvegtenger mellett” (15,2.).

III. Akik jöttek a nagy nyomorúságból

A Szentírás két helyen beszél a nagy nyomorúságról, amilyen nem volt addig. Az egyikről Dániel próféta számol be: „És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindez ideig.” (Dán. 12,1.). A másikkal pedig Jézus beszélt: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindez ideig, és nem is lesz soha.” (Mt. 24,21.). Az alaposabb vizsgálat azonban felfedi, hogy a két beszámolóban két nyomorúságos időről van szó. Mindkét nyomorúság egyedülálló a maga nemében.

Az egyik nyomorúság csak Isten népét éri: „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért” (Mt. 24,9.). Jézus tanítása szerint viszont ez a nyomorúság egy bizonyos

időben megszűnik, miközben az emberiség történelme még folytatódik tovább. Amikor azt mondja Jézus, hogy „nem is lesz soha”, akkor ezzel a kijelentésével utalást ad a történelem folytatására, vagyis a jövő idejére. Ezt a nyomorúságot a pogány és keresztény Róma kegyetlen keresztényüldözésével lehet azonosítani. Jézus tanítása szerint ez a nyomorúság véget ér, mielőtt a végidő jelei megkezdődnének. Mindkét kijelentésben arra kapunk információt, hogy a nyomorúságos idő után még folytatódik az emberi család történelme: „*azokban a napokban, azután a nyomorúság után*” (Mk. 13,24.), „*mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után*” (Mt. 24,29.).

A másik nyomorúság viszont a hitetlen világot fogja sújtani. Ez akkor fog beteljesedni, amikor Jézus befejezi főpapi szolgálatát, és mint Mihály fejedelem a küzdőtérre lép. Ez az esemény azonosítható az Isten bosszúállásának napjával, amely a hét utolsó csapásban nyilvánul meg. A harmadik angyal üzenetében is hangot kap ez az esemény: „*Az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába*” (14,10.). János később hallja azt a parancsot, ami a kiválasztott angyalokat elküldi az isteni ítélet végrehajtására. „*És hallék nagy szótatot a templomból, amely azt mondja a hét angyalnak: Menjetek el, és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát*” (16,1.). Dániel szerint ebben az időben végleg megszabadul Isten népe. Ez az esemény azonosítható Jézus dicsőséges visszajövetelével, amely a halottak feltámadásával lesz egybekötve. „*Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szótatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.*” (1Thess. 4,16-17.). Vagyis „*abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találta a könyvben*” (Dán. 12,1.).

Isten népe különböző helyről és különböző helyzetből szabadul meg. (olvasd: N.K. Isten népe megszabadul c. fejezetét) Az élők megszabadulnak: az ellenség halálos üldözéséből, különböző rejtekhelyekből, kegyetlen börtönökből, a lelki küzdelem éjszakájából (Jákób éjszakája), a bűn világának nyomorából és szenvedéseitől, a halottak pedig a halál fogságából, vagyis a föld porából.

Isten gyermekeinek a halálból való szabadulása két részletben fog megtörténni. Amikor Jézus az ég felhőiben megjelenik gyermekeiért, akkor a minden korszakból való összes igazak egyszerre támadnak fel: „*feltámadnak először akik meghaltak Krisztusban;*” (1Thess. 4,16.). Ezt az eseményt az első feltámadásként jelenti ki a Biblia. „*A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak*” (20,5-6.). Lesz ugyanis egy másik feltámadás is, de az majd csak az ezer éves időszak után következik be, amikor az összes gonoszok fognak feltámadni.

Jézus visszajövetelét megelőzően azonban, a nyomorúság ideje alatt lesz egy olyan esemény is, amikor csak egy részleges feltámadás történik, ez azonban egy vegyes feltámadás lesz. Dániel próféta könyvében azt olvashatjuk erről: *„És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejtenek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra.”* (Dán. 12,2.). Ekkor igazak és gonoszok egyszerre, egy időben támadnak fel, egy bizonyos cél érdekében. A gonoszok közül azok támadnak fel, akik Jézust átszegezték, akik halálának közvetlen okozói és végrehajtói voltak. Jézus annak idején meg is ígérte nekik: *„meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljőni az égnek felhőiben.”* (Mt. 26,64.). János pedig még egyértelműbben mondja ki, hogy ezek az emberek élni fognak akkor, amikor Jézus dicsőséges visszajövele bekövetkezik: *„eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik Őt által szegezték is”* (1,7.). Így válik lehetségessé, hogy Jézus dicsőséges visszajövetelét az élőkkel együtt megláthassák. Az igazak közül pedig a 144.000-hez tartozó elpecsételték támadnak fel, akik 1844 óta meghaltak. Ekkor *„Mindazok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból...”* (EGW: NK. 567,1.)

Az a tény, hogy a 144.000 elhaltjai nem a többi igazakkal együtt támadnak fel, hanem azt megelőzően, különös szempontokra irányítja figyelmünket. Ezzel a külön feltámadással megerősíti Isten azt, hogy a 144.000 tagjai 1844-től kezdődően gyűjtetnek össze. Erre a korábbi feltámadásra azért van szükség, mert Isten a 144.000-rel, a többi szentektől függetlenül, egy békeszövetséget akar kötni: *„Azok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból, hogy meghallják, amikor Isten békeszövetséget köt törvénye megtartóival.”* (EGW: NK. 567,1.).

Arra vonatkozóan nincs kinyilatkoztatás, hogy ez a szövetségkötés mit foglal magába. De mivel a megváltottaknak ez a csapatja fogja betölteni azt a szolgálatot a Mennyben, mint amit Lévi törzse és Áron családja Izráelben töltött be, vagyis a megváltottak között ők fogják a papi szolgálatot végezni: *„Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában”* (15. vers), ezért valószínűsíthető, hogy ezzel a szolgálatukkal összefüggésben történik a szövetségkötés.

Mivel azonban a 144.000 egyik része, akik a korábbi években meghaltak, *„alszanak a föld porában”*, ezért támasztja fel Isten őket előbb, mint a többi szentet, hogy ezen az ünnepélyes alkalmon ők is ott lehessenek, és így együtt legyen az egész elpecsételt sereg.

„A sírok megnyíltak s azok, akik hitben haltak el a harmadik angyali üzenet alatt, akik megőrizték a szent szombatot, megdicsőülve jöttek elő porágyukból, hogy meghallják a békének ama szövetségét, amelyet Isten köt meg azokkal, akik parancsolatait megőrizték.” (EGW: TL 248,f.)

Az Istennel kötött békeszövetség egyúttal a fenevad képe felett aratott győzelem diadalmos örömnépe is.

„Isten kihirdette Jézus eljövételének napját és óráját s népével megkötötte az örök frigyét... Midőn Isten kimondta az örökké tartó áldást azok felett, akik Őt megdicsőítették azzal, hogy megtartották a szent szombatot, hangos diadalkiáltás hangzott el a fenevad képe felett.” (u.ott 248,1.)

Ez a különös feltámadás teszi lehetővé, hogy Jézus dicsőséges megjelenésekor a 144.000 elhalt tagjai is, mint élők jöjjenek Jézus elé a nagy nyomorúságból. Bármilyen rövid ideig is, de benne éltek, és így tapasztalatból ismerik a nagy nyomorúságot, és ténylegesen is onnan szabadította meg őket Jézus a megjelenésekor.

Mivel pedig a 144.000-t a harmadik angyali üzenet gyűjtötte össze, ezért ez az üzenet is megemlékezik az üzenet hitében elhaltak sorsáról, és boldogoknak mondja őket. *„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva.”* (14,13.).

Ezzel a kijelentéssel, hogy *„boldogok a halottak”* Isten ezeket a halottakat megkülönbözteti a már korábban elhalt igazaktól, hiszen azt mondja, hogy csak azoknak szól ez a boldog-mondás, akik *„mostantól fogva”* halnak meg az Úrban. Azért van ez a megkülönböztető ígéret, mert ők már a 144.000-hez tartoznak, és azokban a kiváltságos jutalomban részesülhetnek, amit Jézus ennek a csoportnak ígért.

Ezek a halottak meg vannak különböztetve azoktól is, akik élve érik meg Krisztus dicsőséges megjelenését. Mivel a már előbb meghaltak úgy tartoznak a 144.000-hez, és úgy részesülnek azok kiváltságos jutalmában, hogy nem kell végig szenvedniük a hét csapás idején a nagy nyomorúságos időt, és a Jákób küzdelmének éjszakáját. Ők ugyanis ezeknek az eseményeknek csak a befejező szakaszában fognak feltámadni, és egyesülni az élőkkel.

A 144.000 elhalt tagjainak a boldogságáról már Dániel próféta is beszélt, és a két boldog-mondást összeillesztve kapjuk meg a két kijelentés igazi értelmét és üzenetét. Dániel azt mondja róluk: *„Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszáz és harmincöt napot”* (Dán. 12,12.) (lásd: Dán. 18. témájának II. pontját). Ez a prófétikus időszak i.u: 508-1943-ig tartott, vagyis addig, amíg a harmadik angyal által hirdetett igazság, az Isten pecsétjét képező szombat igazsága hirdetve lett. Isten angyala ettől fogva kezdte elpecsételni Isten szolgálait a homlokukon, vagyis ettől kezdve számlálatnak az elpecsételtek a 144.000-hez. A Jelenések könyvének 14. fejezetében adott boldog-mondás pedig a kiegészítését, illetve folytatását képezi a Dániel által adott kijelentésnek. A két kijelentés együtt azt mondja el, hogy *„boldog aki várja és megéri”* és *„mostantól fogva”* hal meg, ebben az esetben ugyanis ehhez a különös csapathoz, a 144.000-hez fogja őket Isten számlálni.

IV. A 144.000 mennyei osztályrésze

A 144.000 egyik osztályrésze az lesz az örökkévalóságban, hogy az Isten templomában végeznek szolgálatot, az Isten trónja előtt. *„Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában”* (15. vers). Ez a tény azt jelenti, hogy a 144.000 papi szolgálatot fog végezni az Isten királyiszéke előtt, és Jézus mellett a mennyei templomban.

„Mikor éppen be akartunk lépni a templomba, Jézus nyájas hangon így szólt: ‘Csak a száznegyvennégyezer léphet be e helyre.’” (EGW: TL 15,1.)

Valószínű, hogy Lévi törzséhez hasonlóan nem kapnak örökséget az Új Földön, hanem az Új Jeruzsálemben fognak lakni Jézussal és az Atyával, és ezért mondja az egyik Vén Jánosnak azt, hogy *„aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük”* (7,15/b.), ami azt jelenti, hogy együtt fognak lakni. Mivel pedig Isten át fogja helyezni uralkodásának központját az új Jeruzsálembébe, ez azt jelenti, hogy a 144.000-nek is az új Jeruzsálemben lesz az otthona.

Akiket Isten angyala elpecsélt, azt a jutalmat kapják, hogy a mennyben is tovább szolgálhatják Istent. Vagyis, akik Isten szolgálói voltak itt a földön, azok Isten szolgálói lesznek az új Jeruzsálemben is. Ezt a szolgálatot viszont nemcsak alkalmasszerűen fogják végezni, hanem *„éjjel és nappal”*, azaz egész életük az örökkévalóságban Isten-szolgálatává válik. Ezt azonban nem kényszerből végézik, hanem az Isten iránt érzett tiszteletükből és mélyszégyes szeretetükből. János még azt is elmondja, hogy a 144.000 az Isten templomában, az Ő trónja előtt fogja végezni ezt a szolgálatot.

A 144-000-ről azt írja János: *„ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy.”* (14,4.). Valószínű, hogy a papi szolgálatukból adódik ez a kiváltságuk, hogy szüntelen Jézus társaságában élhetnek és elkísérhetik Őt a teremtett világban tett útjaira is. Az első advent idején az emberek mindent elhagytak azért, hogy az ember Jézus közelében lehessenek. Mennyivel nagyobb öröm, boldogság, és egyben kiváltság is Jézus közelében élni, amikor Ő az egész világmindenség Uraként megy a teremtett világban egyik helyről a másikra. Amikor már nem csak egy-két alkalommal élvezhetjük Jézus közelségének kiváltságát, hanem az egész örökkévalóság állandó közössége lesz ez.

A nyomorúság idejének testi és lelki szenvedéseieért messzemenően kárpótolja őket Jézus és az Atya. Azt mondja róluk, hogy *„Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.”* (16-17. vers). Ez az ígélet többet mond annál, minthogy csak egyszerű kíséretként követhetjük Jézust az univerzumban tett útjain. Sokkal inkább azt jelenti ez, hogy Jézus örömet és boldogságot akar nekünk szerezni, és ezért visz el különböző helyekre bennünket, és ezeken az alkalmakon különleges áldásokban is részesít minket.